

Arrest

nr. 298 663 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 juni 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 16 december 2022 een verzoek in tot internationale bescherming in België.

Op 22 december 2022 werd de verzoekende partij gehoord nopens haar verzoek.

Uit een vergelijking van vingerafdrukken bleek dat Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Er werd een terugnameverzoek verstuurd aan Spanje en op 30 december 2022 verklaarde Spanje zich ook officieel verantwoordelijk voor het onderzoek aangaande dit verzoek om internationale bescherming.

Op 16 januari 2023 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) ten aanzien van de verzoekende partij.

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is hangende.

Op 7 februari 2023 werd de verzoekende partij uitgenodigd voor een gesprek met de verwerende partij, maar zij daagde niet op.

Op 4 april 2023 werd een woonstcontrole uitgevoerd door de Politiediensten van Antwerpen. De verzoekende partij werd niet aangetroffen op het door haar aangegeven adres.

Op 22 juni 2023 nam de verwerende partij een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn. Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten B R A A, geboren te Hadramout, op (...)1996, van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Jemen (Rep.), het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 22.06.2023

Overwegende dat op 30.12.2022 een akkoord werd bekomen van Spanje op grond van artikel 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 17.01.2023 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend, waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 22.06.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

Uit het verslag van de woonstcontrole van 04.04 2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

De betrokkene diende op 16.12.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hierbij werd het CGVS (E. Blerotstraat 39, 1070 Brussel) opgegeven als zijn gekozen woonplaats. De betrokkene werd op 22.12.2022 gehoord door onze diensten in het kader van zijn lopende Dublin procedure. Hij bevestigde hierbij het CGVS als woonplaats in België.

Op 04.01.2023 liet de betrokkene, middels aangetekend schrijven van zijn advocaat, aan onze diensten weten dat hij zijn gekozen woonplaats wenst te veranderen naar volgend adres: (...).

Op 30.12.2022 verklaarde Spanje de verantwoordelijke lidstaat te zijn om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. De betrokkene was op 16.01.2023 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 17.01.2023 in persoon kennis van deze beslissing.

Op 19.01.2023 bracht de betrokkene middels zijn advocaat onze diensten via mail op de hoogte dat hij nog steeds verblijft op het reeds doorgegeven adres, zijnde (...)

De betrokkene diende op 25.01.2023 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 16.01.2023 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te (...) en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te (...), te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

De betrokkene werd door onze diensten op 07.02.2023 uitgenodigd voor een gesprek aangaande zijn administratieve situatie in België. Hij kwam echter niet naar dit gesprek en heeft geen contact genomen om dit te melden.

De politie van Antwerpen verrichtte op 04.04.2023 een woonstcontrole op het doorgegeven adres van de betrokkene, met name (...). De betrokkene werd hierbij niet aangetroffen. Volgens het politieverlag verklaarde de broer van de betrokkene, die wel aanwezig was op het doorgegeven adres, dat de betrokkene er niet verblijft en ondertussen op een ander adres woont. De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Indien zou worden aangevoerd dat bovenvermelde controle enkel aantoont dat de betrokkene op dat tijdstip niet aanwezig was, wensen we te repliceren dat in geval van controles op bijvoorbeeld niet opeenvolgende dagen, met tussenpozen van een week of twee weken, steeds zal kunnen worden aangevoerd dat de betrokkene ook op die tijdstippen gewoon niet aanwezig was. Een quasi dagelijks controleren of de betrokkene wel degelijk aanwezig is op het vermelde adres vormt een onevenredige inspanning voor de daarmee belaste diensten.

Hieromtrent wensen we ook te benadrukken dat onze diensten niet gehouden zijn tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Gelet op bovenvermelde vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29 van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), van de artikelen 27 en 29 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij licht haar middel toe als volgt:

"1. De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Jemen.

Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 16 december 2022, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel op 22 december 2022 een verzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Door de Spaanse autoriteiten zou op 30 december 2022 zijn ingestemd met het verzoek tot terugname.

Op 16 januari 2023 volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Op 22 juni 2023 neemt de verwerende partij vervolgens een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden (stuk 1).

Deze beslissing volgt derhalve op de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerder stelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

In de motivering wordt in de bestreden beslissing gesteld dat “op 22.06.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat: - uit het verslag van de woonstcontrole op 04.04.2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze” (stuk 1, pagina 1). De bestreden beslissing is derhalve gebaseerd op een verslag van een uitgevoerde woonstcontrole op 4 april 2023. Tijdens deze éénmalige controle zou verzoeker niet zijn aangetroffen. Het verslag zou vervolgens vermelden dat de “broer van verzoeker”, die wel aanwezig zou zijn geweest op het opgegeven adres, gesteld heeft dat verzoeker er niet meer zou wonen, maar thans op een ander adres zou verblijven.

Hierom wordt gesteld dat de termijn voor overdracht wordt verlengd op basis van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

2. De rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde gezocht in artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening, bepaalt: “De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.” (eigen accentuering).

Artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt verder: “Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.” (eigen accentuering).

Artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielvraagstuk dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Uitvoeringsverordening 118/2014), bepaalt als volgt: “De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en

de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening). Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: “Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt”.

De verzoekende lidstaat moet de verantwoordelijke lidstaat binnen de termijn van zes maanden in kennis stellen van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening vermelde reden waarom de overdracht niet kan worden uitgevoerd binnen de zes maanden (artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014). Wanneer de overdracht niet heeft plaats gevonden binnen de normale termijn van zes maanden, of binnen de verlengde termijn van achttien maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over op de verzoekende lidstaat (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

3. Uit artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening volgt dat de gemachtigde, indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden tot verlenging (hetgeen verzoeker betwist, zie hieronder), over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de precieze termijn te bepalen waarmee de overdrachtstermijn verlengd wordt. Dit kan een termijn zijn tot maximaal 18 maanden.

Dit geeft verweerder ook zelf aan in de bestreden beslissing: “tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt” (stuk 1, pagina 1, eigen accentuering).

De verlenging van de termijn tot 18 maanden vormt de bovengrens.

Het komt derhalve aan de gemachtigde toe om precies te motiveren over de precieze termijn waarmee de overdrachtstermijn wordt verlengd.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde geen motivering opneemt over de duurtijd van de verlenging. Integendeel, er wordt kennelijk automatisch besloten tot verlenging naar 18 maanden, terwijl dit de maximale duurtijd betreft. De verlenging tot de maximale termijn vereist derhalve, gelet op de rechtsgevolgen dat deze beslissing met zich meebrengt, net een meer uitgebreide motivering.

Elke motivering hiertoe ontbreekt evenwel. Hierdoor schendt de gemachtigde de formele motiveringsverplichting.

Door de motieven voor het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn (in casu 18 maanden) niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat de gemachtigde een foutieve toepassing maakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening tot verlenging van de termijn van de overdracht naar 18 maanden, minstens dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelt gelet op de aangehaalde redenen tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

Het criterium van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt evenwel geschonden in de bestreden beslissing.

In de motivering wordt in de bestreden beslissing gesteld dat "op 22.06.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat: - uit het verslag van de woonstcontrole op 04.04.2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze" (stuk 1, pagina 1).

De bestreden beslissing is derhalve gebaseerd op een verslag van een uitgevoerde woonstcontrole op 4 april 2023. Tijdens deze éénmalige controle zou verzoeker niet zijn aangetroffen. Het verslag zou vervolgens vermelden dat de "broer van verzoeker", die wel aanwezig zou zijn geweest op het opgegeven adres, gesteld heeft dat verzoeker er niet meer zou wonen, maar thans op een ander adres zou verblijven.

Het oordeel van de gemachtigde kan evenwel niet worden bijgetreden omwille van volgende redenen.

Ten overvloede, merkt verzoeker nog op dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op de vermelding dat verzoeker op 7 februari 2023 zou zijn "uitgenodigd" voor "een gesprek aangaande zijn administratieve situatie in België". Dit betreft een overtollig motief. Verzoeker benadrukt daarom slechts ten overvloede dat niet blijkt op welke wijze hij zou zijn uitgenodigd voor dit gesprek en de gevolgen indien hij niet aanwezig zou zijn. Verzoeker was hierover onwetend. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker zou zijn ondergedoken (temeer rekening houdende met zijn meegedeeld adres, zie hieronder).

5. De bestreden beslissing baseert zich in op de vaststellingen die werden verricht door de politie van Antwerpen tijdens een woonstcontrole op 4 april 2023.

Verweerder baseert zich, zo blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing, op de vaststellingen die blijken uit "het politieverslag".

Het verslag van de vaststellingen door de politiezone van Antwerpen, waarop verweerder zich baseert voor het nemen van de bestreden beslissing, is verzoeker niet bekend. Er werd hiervan geen afschrift verkregen door verzoeker. Er wordt ook niet (rechtstreeks) geciteerd uit een verslag van de politie van Antwerpen door verweerder.

Verzoeker is derhalve onbekend met dit determinerend document waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

De verzoekende partij benadrukt dat verweerder zich slechts kan baseren op de vaststellingen die verricht zouden zijn door de politiezone van Antwerpen indien verweerder, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 22 juni 2023, beschikt over een officieel rapport van de politiezone van Antwerpen waaruit de vaststellingen blijken die door verweerder werd genoteerd in de bestreden beslissing (hetgeen determinerende motieven uitmaken voor het nemen van de bestreden beslissing).

Dit rapport, waaruit de bevindingen zouden blijken waarom verweerder zich in de bestreden beslissing baseert, moet bovendien zijn ondertekend door een daartoe bevoegd persoon van de politie van

Antwerpen. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Derhalve dient het verslag ondertekend te zijn door een daartoe bevoegd persoon.

Slechts indien de handtekening werd geplaatst door een daartoe bevoegd persoon, kan worden vastgesteld dat de vermeldingen in dit verslag waarachtig zijn en effectief werden uitgevoerd en genoteerd door de politionele diensten.

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt.

Deze essentiële vaststellingen kunnen echter niet worden gemaakt op basis van de vermeldingen in de bestreden beslissing. Hierom kan het oordeel in de bestreden beslissing niet worden bijgetreden.

Minstens wordt hierdoor de formele motiveringsverplichting geschonden doordat deze determinerende elementen (motieven) nergens staan vermeld in de bestreden beslissing.

Bovendien kan omwille van die wapengelijkheid door een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van bovenvermelde elementen na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen,

6. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker op volgende vaststellingen indien bovenvermelde argumentatie niet kan worden bijgetreden.

Er zou, volgens het vermeende politieverslag, slechts één controle zijn uitgevoerd door de politiezone van Antwerpen op 4 april 2023 zonder enige tijdsindicatie, ondanks dat verweerder doorgaans vraagt om “meerdere controles op het verblijfsadres” uit te voeren, zoals doorgaans herhaaldelijk wordt vermeld in de opdracht naar de politiediensten toe (“gelieve meerdere controles te doen”). Verweerder acht het dus zelf nodig om meerdere controles uit te voeren voor de vaststelling van het verblijfsadres. Dit is niet gebeurd. Niettemin wordt hiermee geen rekening gehouden door verweerder in de bestreden beslissing. Er kan zelfs niet worden vastgesteld op welk tijdstip deze ene adrescontrole werd uitgevoerd.

Enkel de datum (4 april 2023) wordt vermeld. Er wordt niet vermeld op welk tijdstip de adrescontrole heeft plaatsgevonden (in de ochtend - voormiddag - middag - namiddag - avond - nacht?). De adrescontrole blijkt ook niet te zijn aangekondigd geweest en werd uitgevoerd op een weekday (een dinsdag).

Bovendien dient het adres waarop de woonstcontrole werd uitgevoerd te zijn genoteerd in het verslag van de politiediensten van Antwerpen. Zo niet, kan zelfs niet worden vastgesteld of de controle op het juiste adres werd uitgevoerd.

Er wordt voorts niet vermeld op welke wijze men de controle heeft uitgevoerd (heeft men eenmalig of meermaals gebeld, aangeklopt, ...), of de controle werd uitgevoerd door één of meerdere personen al dan niet in uniform en op welke wijze men zich heeft geïdentificeerd en hun opdracht heeft kenbaar gemaakt. Dit is temeer van belang omdat een controle door de politie mogelijks tot een “defensieve” reflex kan leiden bij verzoeker of de personen met wie hij samenwoont indien deze informatie ontbreekt. Indien de persoon of personen die de controle uitvoeren niet in uniform zijn, kan verzoeker of de personen met wie men samenwoont ook niet op de hoogte zijn dat er een controle wordt uitgevoerd.

Zo kan men besluiten om de deur niet open te doen, indien men de persoon - in burger - niet kent of kan men besluiten om niet te vertellen dat verzoeker nog op het adres woont om bepaalde (veronderstelde) problemen te vermijden, indien men niet weet wie de woonstcontrole uitvoert en voor welke reden dit het geval is.

Dit betreft derhalve essentiële informatie, waarover niets vermeld is in de bestreden beslissing.

Het is daarom manifest onredelijk om te veronderstellen dat uit één enkele controle - op dinsdag 4 april 2023 op een ongekend tijdstip door één of meerdere personen (al dan niet in uniform) zonder te weten op welke wijze men de controle heeft uitgevoerd (heeft men eenmalig of meermaals gebeld, aangeklopt, hun opdracht kenbaar gemaakt, ...) - moet worden vastgesteld dat verzoeker niet zou verblijven op dit adres en zou zijn ondergedoken.

Verweerder acht het temeer zelf nodig om meerdere controles uit te voeren voor de vaststelling van het verblijfsadres. Dit is niet gebeurd. Niettemin wordt hiermee geen rekening gehouden door verweerder in de bestreden beslissing.

7. Vervolgens zou er zijn genoteerd in het verslag dat de “broer van verzoeker” zou hebben aangegeven dat verzoeker “er niet verblijft en ondertussen op een ander adres woont”. Dit is foutief. Verzoeker woont bij een vriend, niet bij zijn “broer”. Verzoeker woont bovendien weldegelijk op het adres te 2060 Antwerpen, (...). Hij was zelf niet thuis op het moment van de (onaangekondigde en éénmalige) woonstcontrole. De vriend waarmee verzoeker samenwoont was wel thuis. Hij geeft aan dat hij bevestigd heeft dat verzoeker weldegelijk bij hem verblijft. Daarnaast verblijft verzoeker ook sporadisch op het nabijgelegen adres te 2060 Antwerpen, (...) (gelegen op ongeveer 500 meter van het adres te 2060 Antwerpen, (...)), hetgeen door de vriend van verzoeker ook werd meegedeeld. Dit betreft essentiële informatie, in strijd met hetgeen verweerder stelt in de bestreden beslissing. Verweerder maakt melding van foutieve en onvolledige informatie om de bestreden beslissing op te baseren.

Het blijkt voorts niet dat verzoeker werd gevraagd om zich aan te melden bij de politiezone van Antwerpen of om zich aan te melden bij verweerder. Er werd nadien kennelijk ook geen enkele andere vorm van controle meer uitgevoerd. Zoals eerder aangegeven, gaat het kennelijk maar op één enkele onduidelijke en onvolledige controle op een ongekend tijdstip op dinsdag 4 april 2023.

8. Gelet op al deze elementen, heeft de gemachtigde ten onrechte besloten, op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier, dat verzoeker “buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd”.

De gemachtigde maakte derhalve niet op rechtmatige wijze toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening voor de beslissing tot verlenging van de termijn tot overdracht naar 18 maanden. Verweerder handelt in de bestreden beslissing onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk door op basis van bovenvermelde gegevens te stellen dat verzoeker als “ondergedoken” moet worden beschouwd.

Minstens werden de elementen die wijzen op de onduidelijkheid van de vaststellingen (zoals de bevoegdheid van de opstellen van de akte, één enkele controle, geen gekend tijdstip, onvolledige en foutieve info over hetgeen de “broer” van verzoeker heeft meegedeeld, geen info over de verdere vaststellingen die werden verricht of dienden verricht te worden) en derhalve de onduidelijkheid over verzoeker werkelijk is “ondergedoken” niet betrokken in de gemaakte beoordeling terwijl de beslissing wordt genomen met de meest verregaande impact voor verzoeker (met name een verlenging tot de maximale termijn van 18 maanden).

De gemachtigde schendt hiermee artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, minstens handelt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

9. De verzoekende partij wijst tevens op het volgende.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat.

Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijkt dat het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed heeft op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat.

Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III - verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, “tegelijkertijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Eveneens blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan de vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57).

Bijkomend stelt de verzoekende partij dan ook dat hij hierdoor een nadeel ondervindt omdat hij wenst dat België zijn verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moet verweerder immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, “onverwijld” aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte wijst verzoeker er op het arrest Shiri waarin het Hof in Grote Kamer in het dictum voor recht stelde dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, lid 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“(…) Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.⁴

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁵

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn. (…)

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁶

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁷ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁸

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁹. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. Verzoekende partij merkt op dat zij onvoldoende toegang had tot bepaalde gegevens in het administratief dossier of dat deze gegevens zich niet in dit dossier zouden bevinden. Hierdoor zou zij de facto een kortere termijn van hoger beroep gehad hebben.

Het blijkt uit deze wet aangaan de openbaarheid van bestuur dat verzoekende partij haar grieven of opmerkingen op dit vlak aan een Commissie moet doen gelden en dat een rechtsmiddel bij de Raad van State openstaat tegen de beslissing van deze Commissie. De opmerking ten aanzien van het gebrek aan een volledige mededeling van het administratief dossier niet tot de bevoegdheid van Uw Raad behoort, maar wel tot deze van de Commissie die hiertoe ingericht werd.¹⁰

Overigens blijkt nergens uit dat verzoekende partij hierdoor over onvoldoende gegevens beschikte om het voorliggende hoger beroep in te stellen.

4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening.

Deze bepaling geeft aan dat:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

Dit artikel laat inderdaad toe de termijn van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te verlengen tot achttien maanden. Conform artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 dient de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet kon overgaan binnen de normale termijn, de uiteindelijk verantwoordelijke lidstaat hiervan op de hoogte te stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

4. Verzoekende partij werpt op dat zij niet ondergedoken zou zijn en dat zij op het adres verbleven zou hebben zoals voorzien en dat er verschillende redenen kunnen zijn om uiteindelijk geen gevolg te geven aan een dergelijke controle. Deze redenen zouden niet noodzakelijk inhouden dat men ook wenst onder te duiken. Er zou dan ook geen enkele reden zijn om tot een verlenging van deze termijn te besluiten.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt echter dat de bestreden beslissing reeds ingaat op dit argument.

De bestreden beslissing geeft concreet aan waarom er in dit dossier besloten werd tot een risico op onderduiken:

"Op 19.01.2023 bracht de betrokkene middels zijn advocaat onze diensten via mail op de hoogte dat hij nog steeds verblijft op het reeds doorgegeven adres, zijnde (...).

De betrokkene diende op 25.01.2023 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 16.01.2023 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te (...) en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te (...), te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

De betrokkene werd door onze diensten op 07.02.2023 uitgenodigd voor een gesprek aangaande zijn administratieve situatie in België. Hij kwam echter niet naar dit gesprek en heeft geen contact genomen om dit te melden

De politie van Antwerpen verrichtte op 04.04.2023 een woonstcontrole op het doorgegeven adres van de betrokkene, met name (...). De betrokkene werd hierbij niet aangetroffen. Volgens het politieverslag

verklaarde de broer van de betrokkene, die wel aanwezig was op het doorgegeven adres, dat de betrokkene er niet verblijft en ondertussen op een ander adres woont. De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd..”

De bestreden beslissing baseert zich dan ook niet enkel op het feit dat verzoekende partij geen verder gevolg gaf aan gesprekken met de ICAM coach zoals wel aangegeven wordt in het verzoekschrift, maar geeft duidelijk aan waarom een dergelijke houding, zijnde het niet-nakomen van een afspraak en het elders verblijven inderdaad gezien kan worden als een vorm van het begrip “onderduiken”.

De feitelijke uitéénzetting die verzoekende partij aanvoert, doet geen afbreuk aan deze vaststelling en toont evenmin aan dat er een schending zou zijn van de bepalingen die verzoekende partij aanvoert.

Verzoekende partij merkt op dat zij desgevallend wel op een andere plek slechts enkele tientallen meters verder kan aangetroffen worden nu zij daar vaak verblijft. De bestreden beslissing gaat echter reeds nader in op dit argument. Er wordt aangegeven dat:

“Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Indien zou worden aangevoerd dat bovenvermelde controle enkel aantoont dat de betrokkene op dat tijdstip niet aanwezig was, wensen we te repliceren dat in geval van controles op bijvoorbeeld niet opeenvolgende dagen, met tussenpozen van een week of twee weken, steeds zal kunnen worden aangevoerd dat de betrokkene ook op die tijdstippen gewoon niet aanwezig was. Een quasi dagelijks controleren of de betrokkene wel degelijk aanwezig is op het vermelde adres vormt een onevenredige inspanning voor de daarmee belaste diensten.”

Het is immers de eigen verantwoordelijkheid van verzoekende partij om haar correcte verblijfplaats op te geven.

De redenering als zouden er verschillende redenen zijn om de deur niet te openen en dat er slechts één controle uitgevoerd werd, is dan ook niet dienstig. Het feit dat zij niet bij een broer, maar bij een vriend zou verblijven, is evenmin dienstig vermits dit nog altijd niet aangeeft waarom zij op dat moment niet aanwezig was op het, nogmaals, door haar zelf aangegeven adres.

De bestreden beslissing kon op dit vlak dan ook geldig genomen worden en verwerende partij komt hierdoor tot het volgende logische besluit:

“Hieromtrent wensen we ook te benadrukken dat onze diensten niet gehouden zijn tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat”.

Daarop besluit de bestreden beslissing tot de volgende vaststelling:

“Gelet op bovenvermelde vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.”

5. Zoals het Hof van Justitie in haar arrest Jawo (C-163/17) van 19 maart 2019 heeft opgemerkt, is het begrip “onderduiken” niet door de Europese wetgever gedefinieerd.

Het Hof stelt dat:

“53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.

54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”, en geen enkele van de bepalingen ervan specificiert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt

gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.”

In het punt 56 van het arrest heeft het Hof geprobeerd de notie “onderduiken” beter te beschrijven door te verwijzen naar het begrip “risico op onderduiken”.

Artikel 2, n) van de Dublin III Verordening definieert het risico op onderduiken als volgt: „risico op onderduiken”: het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.

In het arrest Al Chodor tegen Tsjechië (C-528/15), punt 28, van 15 maart 2017, heeft het Hof geoordeeld dat, aangezien de objectieve criteria van bovengenoemd artikel 2, n), niet zijn vastgesteld, de nationale wetgeving dit moet doen.

Met het oog hierop heeft de wet van 21 november 2017 een artikel 1 §1, 11° en 1, §2 opgenomen in de wet van 15 december 1980.

Dit artikel vermeldt het risico op onderduiken als:

“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”.

Het artikel 1, §2, 4° van de wet bepaalt dat er een risico op onderduiken bestaat wanneer “de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;”.

In de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 21 november 2017 wordt vermeld dat “de nieuwe definitie van het risico op onderduiken gebaseerd is op die van Richtlijn 2008/115/EG en Verordening (EU) nr. 604/2013”.

Het is de bedoeling van de wetgever om het begrip “risico op onderduiken”, zoals dat in de Dublin III-verordening wordt gebruikt, in overeenstemming te brengen met het begrip dat in de terugkeerrichtlijn wordt gebruikt.

Bovendien heeft de wetgever rekening gehouden met de richtsnoeren van het Handboek-Terugkeer, dat op pagina 12 een veel gebruikt criterium in het nationale recht vermeldt: “non-compliance with voluntary departure obligation”.

Bovendien volgt uit de overweging 24 van de Dublin III Verordening dat de lidstaten de overdracht op vrijwillige basis moeten aanmoedigen.

Bovendien blijkt uit punt 59 van het bovengenoemde Jawo-arrest dat artikel 29 van de Dublin III Verordening bedoeld is om ervoor te zorgen dat de persoon zo snel mogelijk wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

6. Verzoekende partij werpt op dat zij wel degelijk op voormeld adres verblijft en dat bovendien er geen schriftelijke weergave zou aanwezig zijn in het administratief dossier dat van deze controle kan getuigen. Dit standpunt dient echter ten stelligste ontkend te worden nu er wel degelijk een dergelijk bevestigend formulier te vinden is in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de lokale politie van Antwerpen een controle uitvoerde op het door verzoekende partij aangegeven adres en dat zij er verzoekende partij op geen enkel moment en op geen enkel tijdstip kon aantreffen.

De bestreden beslissing is dan ook geenszins gebaseerd op niet correcte feitelijke gegevens.

Zoals reeds voorheen aangehaald wordt ook door een aldaar aanwezig aangegeven dat ij daar niet aangetroffen kan worden. Of dit nu een broer of een vriend is, doet niet ter zake. Zij kon in ieder geval niet aangetroffen worden het door haar aangegeven adres en dat is de essentiële toetssteen.

7. In haar beroep geeft verzoekende partij aan het begrip “onderduiken” een betekenis die dit begrip niet heeft. Het begrip “onderduiken” betekent inderdaad niet noodzakelijk enkel haar verdwijning, in de letterlijke zin, maar vooral dat betrokkene de Belgische autoriteiten opzettelijk heeft willen ontwijken, wat hier het geval is, aangezien ze volledig op de hoogte was van de wil van de autoriteiten om haar overbrenging organiseren. Het feit dat verzoekende partij nog steeds op hetzelfde adres woont of verblijft dat bij verwerende partij bekend is, is dus niet relevant.

In casu heeft verweerder een individueel onderzoek verricht en op basis daarvan kon zij geldig vaststellen dat aan het opzettelijke element was voldaan en dat verzoekende partij was ondergedoken in de zin van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening.

Verzoekende partij toont geen schending van deze bepaling aan en verwerende partij heeft dan ook terecht een besluit genomen om de overdrachtstermijn te verlengen.

8. De verlenging van de termijn van overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat dient evenzeer los gezien te worden van het eerder door verzoekende partij aangetekende beroep tegen de voorafgaande Bijlage 26quater.

Evenmin kan er sprake zijn van enige dwang. Er werd immers duidelijk aan verzoekende partij overgebracht dat de nodige administratieve formaliteiten vervuld dienden te worden met het oog op haar overdracht. Dit is niet hetzelfde als de daadwerkelijke overdracht naar de uiteindelijk bevoegde lidstaat.

9. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is geenszins sprake van een automatisme. Er wordt namelijk duidelijk geargumenteed waarom er gekozen wordt om de termijn tot overdracht te verlengen tot achttien maanden. Gelet op de voorafgaande motivering kan er evenmin op enige manier besloten worden dat er op automatische wijze overgegaan zou zijn tot het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

10. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹¹ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.¹²

11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.¹³

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

12. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

2.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 13 van het EVRM schendt. Bovendien wijst de Raad erop dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen andere schending aan van een bepaling van het EVRM.

In zoverre is het middel niet ontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is en duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt vermelden. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een juridische grondslag vermeldt, met name artikel 29 van de Dublin III-Verordening, alsook dat de feitelijke motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit een simpele lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent, daar zij deze in concreto aanvecht in haar middel.

De verzoekende partij betoogt dat uit artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening volgt dat de gemachtigde, indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden tot verlenging, over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de precieze termijn te bepalen waarmee de overdrachtstermijn verlengd wordt, dat dit een termijn kan zijn tot maximaal 18 maanden, dat de verwerende partij dit ook zelf aangeeft in de bestreden beslissing: *“tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt”* en dat de verlenging van de termijn tot 18 maanden de bovengrens vormt. Zij stelt verder dat het derhalve aan de gemachtigde toekomt om precies te motiveren over de precieze termijn waarmee de overdrachtstermijn wordt verlengd, dat uit de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de gemachtigde geen motivering opneemt over de duurtijd van de verlenging, dat er integendeel kennelijk automatisch wordt besloten tot verlenging naar 18 maanden, terwijl dit de maximale duurtijd betreft, dat de verlenging tot de maximale termijn derhalve, gelet op de rechtsgevolgen dat deze beslissing met zich meebrengt, net een meer uitgebreide motivering vereist, dat elke motivering hiertoe evenwel ontbreekt en dat de verwerende partij, door de motieven voor het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn (in casu 18 maanden) niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, voorbij gaat aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering.

De Raad benadrukt dat het de verwerende partij is toegestaan op grond van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening om de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden indien zij vaststelt dat de betrokkene onderduikt, wat de verzoekende partij geenszins betwist. Deze termijn van maximaal 18 maanden is nodig om een vreemdeling die is ondergedoken terug te vinden en over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat de verwerende partij gebruik maakt van deze mogelijkheid om op grond van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening de termijn van overdracht te verlengen tot maximaal 18 maanden en er wordt ook toegelicht welke redenen haar ertoe hebben gebracht te besluiten dat de verzoekende partij is ondergedoken en zich poogt te onttrekken aan de bevoegde diensten. Er valt niet in te zien waarom verwerende partij nog bijkomende motieven diende te voorzien inzake de verlenging van de termijn van overdracht tot maximaal 18 maanden. De Raad leest in artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening geen formele motiveringsplicht en wijst er ook op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die het door de (Europese) wetgever werd toegekend. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij is ondergedoken, dan kan zij niet verwachten dat een bestuur nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent de verlenging van de termijn van overdracht tot maximum 18 maanden. Een wettig belang bij haar kritiek blijkt ten slotte ook niet voorhanden, nu zij met haar kritiek enkel lijkt te beogen dat zij door haar onderduiken sneller de verantwoordelijkheid van België kan bewerkstelligen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

. Artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling blijkt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag verlengd worden als de betrokken vreemdeling onderduikt.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het onderduiken van de verzoekende partij concreet gemotiveerd als volgt:

“Uit het verslag van de woonstcontrole van 04.04 2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

De betrokkene diende op 16.12.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hierbij werd het CGVS (E. Blerotstraat 39, 1070 Brussel) opgegeven als zijn gekozen woonplaats. De betrokkene werd op 22.12.2022 gehoord door onze diensten in het kader van zijn lopende Dublin procedure. Hij bevestigde hierbij het CGVS als woonplaats in België.

Op 04.01.2023 liet de betrokkene, middels aangetekend schrijven van zijn advocaat, aan onze diensten weten dat hij zijn gekozen woonplaats wenst te veranderen naar volgend adres: (...).

Op 30.12.2022 verklaarde Spanje de verantwoordelijke lidstaat te zijn om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. De betrokkene was op 16.01.2023 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 17.01.2023 in persoon kennis van deze beslissing.

Op 19.01.2023 bracht de betrokkene middels zijn advocaat onze diensten via mail op de hoogte dat hij nog steeds verblijft op het reeds doorgegeven adres, zijnde (...)

De betrokkene diende op 25.01.2023 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 16.01.2023 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te (...) en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te (...), te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

De betrokkene werd door onze diensten op 07.02.2023 uitgenodigd voor een gesprek aangaande zijn administratieve situatie in België. Hij kwam echter niet naar dit gesprek en heeft geen contact genomen om dit te melden.

De politie van Antwerpen verrichtte op 04.04.2023 een woonstcontrole op het doorgegeven adres van de betrokkene, met name (...). De betrokkene werd hierbij niet aangetroffen. Volgens het politieverlag

verklaarde de broer van de betrokkene, die wel aanwezig was op het doorgegeven adres, dat de betrokkene er niet verblijft en ondertussen op een ander adres woont. De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Indien zou worden aangevoerd dat bovenvermelde controle enkel aantoont dat de betrokkene op dat tijdstip niet aanwezig was, wensen we te repliceren dat in geval van controles op bijvoorbeeld niet opeenvolgende dagen, met tussenpozen van een week of twee weken, steeds zal kunnen worden aangevoerd dat de betrokkene ook op die tijdstippen gewoon niet aanwezig was. Een quasi dagelijks controleren of de betrokkene wel degelijk aanwezig is op het vermelde adres vormt een onevenredige inspanning voor de daarmee belaste diensten.

Hieromtrent wensen we ook te benadrukken dat onze diensten niet gehouden zijn tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Gelet op bovenvermelde vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd."

Gelet op voornoemde motieven en in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, besluit de verwerende partij aldus niet uitsluitend op basis van een negatieve woonstcontrole dat zij ondergedoken zou zijn. De negatieve woonstcontrole is echter wel een element dat de verwerende partij in de bestreden beslissing mee in rekening heeft genomen.

De verzoekende partij stelt de negatieve adrescontrole te betwisten en dat zij wel degelijk woonachtig is op het vermelde adres, maar beperkt zich met dit betoog tot een loutere bewering zodat zij dit geenszins concreet aannemelijk maakt. Zij brengt geen gegevens, nog minder stavingstukken, bij waaruit zou kunnen blijken dat zij daadwerkelijk woonachtig was en is op voormeld adres. Zij betoogt dat er slechts één controle zou zijn uitgevoerd door de politiezone van Antwerpen op 4 april 2023, dat de adrescontrole ook niet blijkt te zijn aangekondigd geweest en werd uitgevoerd op een weekdag (een dinsdag) tijdens de voormiddag, dat het niet onredelijk is om te veronderstellen dat zij tijdens dergelijke controle niet werd aangetroffen, hetgeen niet betekent dat zij zou zijn ondergedoken, maar toont niet aan waarom één onaangekondigde woonstcontrole op een weekdag niet kan volstaan indien uit andere elementen afdoende blijkt dat zij er niet verblijft. De verzoekende partij merkt terecht op dat het uur waarop de woonstcontrole plaatsvond niet wordt vermeld op het verslag van de woonstcontrole, maar dit kan geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers niet alleen dat de verzoekende partij op 4 april 2023 niet werd aangetroffen op het door haar opgegeven adres, doch ook dat haar broer die op dit adres aanwezig was aangaf dat zij ondertussen op een ander adres woonachtig is. De Raad herhaalt verder nogmaals dat de verwerende partij zich niet uitsluitend baseert op een negatieve woonstcontrole om te besluiten dat zij ondergedoken is. Er wordt immers tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij werd uitgenodigd voor een opvolgingsgesprek aangaande de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij zich op 7 februari 2023 niet aanbood bij de diensten van de verwerende partij voor het gesprek en geen elementen aanbracht ter rechtvaardiging van haar afwezigheid. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt is dit geenszins een overtollig motief. Waar de verzoekende partij zich de bedenking maakt hoe zij dan wel werd uitgenodigd, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat zij werd uitgenodigd door een ICAM coach. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, kon zij aldus niet onwetend zijn over deze uitnodiging, voor zover zij effectief verbleef op de door haar doorgegeven verblijfplaats.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij geen kennis heeft van een politieverslag, kan de Raad enkel vaststellen dat dit politieverslag zich in het administratief dossier bevindt en ook effectief ondertekend is door de bevoegde persoon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het verslag van de woonstcontrole van 4 april 2023 werd ondertekend door F.D.W., administratief deskundige. De verzoekende partij brengt echter geen enkele rechtsregel aan waarin wordt bepaald dat enkel de agenten van de (lokale dan wel federale) politie bevoegd zijn om, in het licht van een effectieve overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, te verifiëren of een verzoeker om internationale bescherming daadwerkelijk verblijft op het door hem opgegeven adres. In artikel 29, lid 2 van de Dublin III-Verordening is alleszins geen dergelijke bepaling opgenomen. Het document inzake de woonstcontrole is tot slot geen akte waaromtrent de verzoekende partij de onbevoegdheid van de steller ervan kan aanvoeren. Het gaat immers niet om een voor nietigverklaring vatbare beslissing.

Waar de verzoekende partij hekelt dat dit verslag haar niet ter kennis werd gebracht, merkt de Raad op dat dit verslag haar niet ter kennis kon worden gebracht aangezien er in dit verslag juist wordt vastgesteld dat zij niet woonachtig is op het opgegeven adres. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt kon de verwerende partij wel degelijk volstaan met de vermeldingen in de bestreden beslissing. Zij diende de inhoud van dit verslag niet te citeren, noch de naam van de bevoegde politieagent te vermelden, m.a.w. hoeft zij niet de motieven van de motieven te vermelden. De verwerende partij kon volstaan met het vermelden van de essentiële vaststellingen uit dit verslag.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het adres waarop de woonstcontrole werd uitgevoerd niet blijkt uit het politieverslag, mist haar betoog feitelijke grondslag. Het verslag vermeldt uitdrukkelijk *“betrokkene woont niet meer in de M.(...)straat 60”*. Het adres wordt dus wel degelijk vermeldt.

Het gegeven dat niet wordt vermeld of er werd aangeklopt dan wel aangebeld, hoe vaak men heeft geklopt of gebeld, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij toont niet aan en het blijkt niet dat de verwerder ervan diende uit te gaan dat het verslag van de woonstcontrole niet berust op correcte gegevens. De door de verzoekende partij naar voor geschoven hypothese, dat de politie in burgerkledij zou hebben aangebeld of aangeklopt, wordt overigens op geen enkele wijze met enig concreet gegeven gestaafd. Derhalve zijn de verdere beweringen van de verzoekende partij hieromtrent niet dienstig. Immers werd de politie te woord gestaan door de broer van de verzoekende partij die aanwezig was en heel duidelijk aangaf dat zijn broer niet meer woonachtig is op dit adres.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij niet met haar broer samenwoont maar wel met een vriend en dat deze vriend aanwezig zou zijn geweest tijdens de controle en ook aangegeven zou hebben dat zij wel degelijk woont op dit adres. De Raad kan enkel maar vaststellen dat dit loutere beweringen zijn die op geen enkele manier worden gestaafd. Uit het politieverslag blijkt geenszins dat er nog een vriend aanwezig was. Integendeel maakte de persoon die aanwezig was zich kenbaar als zijnde de broer van de verzoekende partij. Thans brengt de verzoekende partij geen enkel stuk bij ter staving van haar betoog. Met haar blote beweringen toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij zich gebaseerd zou hebben op onjuiste of onvolledige informatie.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat er niet blijkt dat zij zou zijn gevraagd om zich aan te melden bij de verwerende partij of om contact op te nemen met de politiediensten van Antwerpen, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij niet verduidelijkt, nu zij niet kon aangetroffen worden bij de woonstcontrole en haar broer verklaarde dat zij daar niet meer woonachtig was en aldus niet bleek dat zij op het door haar opgegeven adres woont, op welke wijze de politie of de verwerende partij haar kon gevraagd hebben zich te melden of contact op te nemen met de politiediensten.

Wanneer de verzoekende partij niet kan aangetroffen worden op het door haar opgegeven adres en haar broer aangeeft dat zij niet meer op dit adres woonachtig is, komt het de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor om – mede gelet op het niet betwiste motief dat het de verzoekende partij toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan de verwerende partij toekomt om uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet effectief verblijft en zij niet gehouden is tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de verzoekende partij inzake haar verblijfplaats(en) – te besluiten dat de verzoekende partij poogt buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd, wanneer de verzoekende partij geen contact opneemt met de diensten na de woonstcontrole waarbij het duidelijk is dat de politie op zoek is naar haar persoon. Ter volledigheid merkt de Raad hier op dat de bestreden beslissing pas werd genomen ruim twee maanden na de woonstcontrole. De verzoekende partij betwist niet dat zij, na

de woonstcontrole waarbij zij niet aanwezig was en waarbij haar broer gevraagd werd naar haar verblijfsomstandigheden, geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij, noch betoogt zij dat zij daartoe niet voldoende tijd zou hebben gehad.

De verzoekende partij verwijst nog naar het arrest Shiri van het Hof van Justitie van 25 oktober 2017 en benadrukt dat indien de overdrachtstermijn van 6 maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat. In deze zaak werd door middel van het thans bestreden besluit de overdrachtstermijn van de Dublintransfer verlengd tot 18 maanden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is om de motieven van deze beslissing aan het wankelen te brengen. De overdrachtstermijn van 18 maanden is thans nog steeds lopende. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het dictum van het voornoemd arrest Shiri van het Hof van Justitie van 25 oktober 2017 (*"Artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten in die zin worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, leden 1 en 2, van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken. Het recht dat krachtens een nationale regeling zoals die aan de orde in het hoofdgeding toekomt aan een dergelijke persoon om in het kader van een beroep tegen het overdrachtsbesluit omstandigheden aan te voeren die dateren van na de vaststelling ervan, voldoet aan deze verplichting om te voorzien in een doeltreffend en snel rechtsmiddel."*), lijkt haar kritiek niet gericht tegen het thans bestreden besluit, doch wel tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De schending van artikel 47 van het Handvest en van artikel 27 van de Dublin III-Verordening wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 29 van de Dublin III-Verordening kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU